

Dansk Kunstblad.

Udgivet af Kunstsforeningen. Redigeret af F. C. Hillerup.

Første Bind.

Løverdagen d. 1. April 1837.

Nr. 50.

Om Bygningsvæsenet i Paris.

III.

De Deputeredes Kammer, som i de senere Aar har modtaget endel Forbedringer og Forskønnelser, ere nu Thronsalens maleriske Forziringer blevne fuldeudte af Eugene Delacroix. Da disse Forziringer fortjene Kunstvennens Opmærksomhed, anse vi det for hensigtsmæssigt at omtale dem med nogle Linier.

Enhver Fremmed, som med Opmærksomhed har betragtet de offentlige Bygninger i Paris, vil vistnok have gjort den bemerkning, at en af Verdens første Stæder kun har lidet eller intet af architektonisk Pictur (man tillade os dette Udttryk) at fremvise. Udvælelsen af Frescomalerier er de nu levende franske Kunstnere aldeles fremmed; Alt hvad Paris besidder af Frescobilleder, er Kuppelen i Val de Grace af Mignard og nogle Arbeider af Lemoine. I denne Henseende ere mange smaa tydste Stæder, saasom Bonn, Kloster-Grüssau o. fl. rigere udrustede end Frankrigs store Hovedstad. Denne Omstændighed kan vel ene forklares af den uheldige Adskillelse eller Isolering, som nu tildags i saa mange Lande finder Sted mellem Malere, Billedhuggere og Architekter, hvoraf Ingen vil bringe den Aanden det mindste Ønske eller Fordring til Offer. Og desto værre! af denne Fremgangsmaade har naturligvis Ingen Fordeel men tvertimod Alle Skade. Denne Adskillelse af de noie beslagtede Kunster har sikkert ikke bidraget lidet til at nære en smaalig Aaland hos saa mange moderne Kunstnere og bringe de gamle Italieneres store Kunst i Forglemmelse hos de Franske. Hvor ganske anderledes er ikke dette i München! Der udvikler den nyere Kunst sig som et organist Heelt, der føge Maleri, Sculptur og Architektur ikke at fordunkle eller nedtrykke hverandre, men virke sammen til et Totaltamed. Der er Frescomaleriet heller ikke gaaet til grund, men er paa ny herlig opblomstret. Det er vel unegteligt, at Tizian, Raphael og Michel

Angelo kunne take deres bestandige Udførelse af Frescomalerier for en stor Deel af deres Mesterskab og ophiede Stil. En Composition, som noie maa overlægges, og hyppig forandres, for at passe til et opgivet Rum og harmonere med en Bygnings architektoniske Charakteer, maa naturligvis blive mere koncentreret end hvor Kunstneren har et stort Læred til sin Disposition. Ved de herlige Fresker, hvormed de gamle Italieneres smykede deres Fædrelands Kirker og Pallader, var alle smaa Kunstgreb og Haandværksfif umulige; Omgivelserne gjorde streng Tegning, grandios Opsatning, smuk Anordning af Draperierne og dristige Tinter til nødvendige Betingelser. Heraf vil man kunne fatte, hvorledes den stolte Kunstner, som malede Dommedagen i det sistinse Capel, funde yttre, at Oliemaleri var et Haandværk for Dagdrivere og svage Dvinder. Den Nødvendighed at kæmpe med store, grændiose Architekturmasser, forskaffede hinc Kunstneres Værker den Dristighed og prægtige Storhed, som vækker de Nulevendes Beundring og Fortvivelse.

Det er derfor et glædeligt Tidens Tegn, at nogle nyere franske Kunstnere begynde at forsøge sig i virkelig Architektur-Maleri, som hidtil har været saa meget forsømt. Derved ville vi ju ikke sige, at de Franske have anset hvile Bægge og hvile Loft for en Bygnings skønneste Prydelse — tvertimod de have nok haft Sands for andre Farver end Spænnes, men de have ikke anvendt dem paa rette Maade. Dette kan f. Gr. siges om Billederne i Carl den tiendes Museum, thi det er kun Oliemalerier, som ere fastgjorte under Plafonden, og hvørved man hverken har taget Hensyn til Luft- eller Linie-Perspectiv. Malerierne i Pantheonskuppelen af Gros og i Saint-Sulpice af Fragonard og Andre ere udførte i Oliefarve paa Kalkgrund, men kunne kun, i det Hele taget, betragtes som høist usfuldkomne Forsøg i architektonisk Pictur. Malerierne i Magdalenaatræn ere ikke saavidt udførte, at man endnu kan følde en grunden Dom derover, og Bæggemalerierne i Notre Dame de Loreto tilfredsstille i Almindelighed ikke Beskuerne.

Vi ville vel oftere faae Lejlighed til at omtale denne Decorationsmaade, som vistnok vil finde Efterligning, og bibrage til en mere forstået Smag i Udsmykningen af Værelser. Fremfor Alt troe vi tillige at maatte bemærke, at der i denne Henseende er aabnet Decorationsmaleren en vuud Mark til phantastiske Compositioner. Ifølge vor Afskuelse, skal man her ikke strengt holde sig til en slavisk Copiering af antike Billeder, men derimod søge at gjøre sig fortrolig med den antike Aaland, tilegne sig dens Phantasie og Skønhedsfølelse, og benytte de utallige hellige Motiver til at give sine Decorationer Liv og Afsverling.

Bed denne Lejlighed er det maa ske ikke paa sit urette Sted, med nogle Ord at omtale Meubler. I de ældre Tider, da den gothiske Bygningskunst blomstrede i Sydstland og Norden, stod Bygnings-Haandværkeren i en nois Forbindelse med Architekten. Dette seer man tydeligt af de fra Klosterne og Kirker endnu opbevarede ypperlige Træarbejder, som paa det næste knytte sig til Grundformerne af de Bygninger, hvor de ere anvendte. Da senere den gothiske Stil blev fortrængt af den italienske, opstod der en stor Forvirring is blandt Snedkere, Dreiere og Billedskærere, da de blandede de tvende Bygningsstiles forskellige Egenskaber med hverandre, og derved faldt paa de besynderligste Ideer, som i Udførelsen blev til Caricaturer. I det mindste troe vi deraf at kunne udlede den fordærvede og bizarre Smag, som endog mange Steder endnu i vore Tider viser sig i Meubler og andre Forziringer af Træ. At der iovrigt nu, saavel her som andetsteds, gjores meget for at forbedre Smagen i denne Henseende er uoegteligt. Vor Kunstacademie, som ikke alene er en Skole for den høiere Kunstuddannelse, men tillige en Undervisningsanstalt for Haandværkere, har virket overordentlig meget i denne Henseende. De aarlige Udstillinger paa Charlottenborg og de Industrie-Udstillinger, som vi i senere Aar have haft, afgive tydelige Beviser paa den Smag og Skønhedsfølelse, som besæller mange af vore Haandværkere. Dette er vistnok høist glædeligt, men man skal ikke blive staende ved. Den dygtige Maad stræber altid fremad. Det er derfor vi ville gjøre vore Meubelsnedkere opmærksomme paa et interessant Værk, der udkommer i Berlin under Titel „Vorlegeblätter für Möbeltischler von A. Stüler und J. H. Strack.“ Stilen, som

ligger til Grund for Opfindelsen og Udførelsen af alle disse Meubelsformer, gaaer ud paa at knytte sig til de bedre Retninger af den moderne Architektur, uden dersor at fjerne sig fra de antike Billedværkers Elegance og Hensigtsmæssighed.

Thorvaldsen.

Efterretninger fra Rom af tredie Marts stadsfest, at vor Landsmand glæder sig over, at man i Danmark kommer hans Ønske imøde ved at ville oprette et Museum for hans Samlinger og Arbejder, som han har bestemt at skulle vorde hans Fædrelands Giendum. Det var da hans Algt at ville tiltræde Reisen til Hjemmet strax efter Paaske.

Kunstforeningen.

Den 16de Marts vare udstillede endel Malerier af d'Herr. Monies, Juul, Zwisdorf, Ros, Wolperding, Schleisner, Prømmel, Beuthen, Raadsg, Stroe og Fabritius de Tengnagel samt nogle Tegninger af Holm og Nebelong. Da alle disse Kunstmaler i midlertid blive at see paa Academiets aarlige Udstilling paa Charlottenborg, opsette vi vore Beværnninger herover, da vi i de følgende Bladé haabe at kunne meddelle Læseren en fortsat Artikel om denne Udstilling i det Hele.

Kobberstik.

Berlin. Neue Folgereihe architektonischer Entwürfe vom Hrn. Oberbaudirector Schinkel. Erstes Heft bei Georg Gropius.